

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Svccinctam Doctrinarum Asceticarum Svmmam Comprehendens - Quam
ad majorem omnium in Ascési proficere cupientium utilitatem ac
subsídium

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1685

§. 17. De Superstitione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48214)

cometur; & sicut Samson Vulpes caudis alligatas & censas in hostium messem immisit; ita & ipse Asceta versantes sibi Hæreticarum doctrinas in caudâ, id cohærentiâ colliget, seu falsas ostendat, ac in ipsos versarios retorqueat.

§. XVII.

De Superstitione.

I. Est cultus vitiosus veri vel falsi Numinis; que vitium Religioni oppositum secundum excelsam non quòd DEUS nimium coli possit, sed quòd cum debitis circumstantiis colatur, exhibendo cultum quem quis non debet; vel non eo modo, quem debet; vel illi, cui non debet. Unde tria circa horum cultum bene cognoscere debet Asceta.

II. Primum est, ut bene cognoscat fallaciarum artium magicarum, ideòque illud S. Augustini semper ob oculos habeat: Fatendum, quando ab Astrologis vera dicuntur, instinctu quodam occultissimo dici, quem nescientes humanæ mentes patitur. Quod cum ad decipiendos homines fit, Spiritus seductorum operatio est: quibus quædam verba temporalibus rebus nôsse permittitur, partim subtilioris sensûs acumine, partim quia corporibus subtilioribus vigent, partim experientia conditiore propter magnam longitudinem vitæ, partim S. Angelis, quod ipsi ab omnipotente DEO discunt etiam iussu ejus sibi revelantibus, qui merita humanæ occultissimæ justitiæ severitate distribuit. Aliquam autem iidem nefandi Spiritus etiam, quæ ipsi facti sunt, velut divinando prædicunt.

III. Secundum est, ut bene cognoscat radicem
 ac causam, ex quâ ejusmodi superstitiones oriuntur,
 quam quidem idem S. Augustinus sequentibus verbis
 assignavit: Homines negligentes & faciles, languida
 desideria, & fidem desidem habentes, etiamsi incipi-
 ant, non diu perseverant in operibus DEI, sed ubi se
 antedictis sacrilegiis abstinerint, vel unam Diaboli ne-
 quitiam pertulerint, statim pœnitent, se ad Dominum
 conversos esse, & machinamenta Diaboli reliquisse,
 iterum revertuntur ad observationes auguriorum, vel
 ut canis ad vomitum suum. Unde suadet, ab initio
 semel iterumque fortiter repellendos, qui ad ejusmo-
 di artes impellunt; si enim semel, inquit, aut secundo
 nequitas, quas Diabolus immiserit, cum animo & tota
 fide contemseritis, ita ipsum Diabolum postea à vestra
 infestatione DEUS dignabitur repellere, ut nunquam
 possit vos suâ caliditate decipere.

IV. Tertium est, ut bene sibi aliisque persuadeat,
 quòd Diabolus nemini plùs nocere possit, quàm DEUS
 permittat, uti iterum S. Augustinus præclare his verbis
 docuit: Illud ante omnia scitote, Fratres, quòd nec
 vos ipsos, nec eos, qui ad vos pertinent, vel in parvis
 rebus Diabolus potest lædere, nisi quantum à DEO
 potestatem acceperit. Quomodo nec S. Job facul-
 tatem ausus fuit Subvertere, nisi Domino permittente.
 Et sicut in Evangelio legimus, quando ab hominibus
 expulsi sunt dæmones, rogaverunt, ut vel in porcos
 ire permitterentur, si in porcos non sunt ausi intrare
 Dæmones, nisi à DEO permissionem acciperent, quis
 ita erit infidelis, ut eos bonos Christianos credat posse
 lædere, nisi DEUS propria dispensatione permitteret?
 Permittit autem hoc DEUS ex causis duabus, aut, ut

nos probet, si boni simus; aut corrigat, si peccatores.

§. XVIII.

De Ingratitudine.

I. Est culpabilis omissio Gratiitudinis de qua sequentia tria nôsse debet Asceta.

II. Primum est, ut bene advertat, quod Augustinus alicubi sapienter pronuntiavit, nimirum tum DEI in hoc præcipuè constitutum esse, ut ei non sit ingrata; unde in ipso verissimo & singulissimo Sacrificio Domino DEO nostro gratias ageremur. DEUS enim bonorum nostrorum non indiget.

III. Secundum est, ut pariter bene advertat, nullum perinde vitium tantopere displicere Deo ac subiectum ad divina dona accipienda ineptum esse quare ingratiitudinem, ac proinde specialiter Asceta fugiendam esse, ne illud de Juda dictum cogatur: Tu verò homo unanimes, Dux meus & Dominus meus, qui semper mecum dulces capiebas, &c.

IV. Tertium est, ut sciat, non modò pro felicitatis rebus, sed etiam pro adversis cavendam esse ingratiitudinem; nam, teste S. Hieronymo, Christiani propria virtus est, etiam in his, quæ adversa putantur, referre gratias Creatori.

